

У запропонованій главі ГКУ необхідно також закріпити положення про підстави припинення договору про СГД, зокрема, у зв'язку із досягненням спільної господарської мети, припиненням спільних зусиль учасників, спрямованих на виконання визначених договором зобов'язань. Це впливає із суті договору СГД та вирішить проблему припинення такої спільної діяльності без настання негативних наслідків для її учасників.

Визначення та нормативне врегулювання вищезазначених проблемних питань дасть змогу стрімкого розвитку відносин між вітчизняними та іноземними суб'єктами господарювання із здійснення ними спільної господарської діяльності, зокрема, спільної інвестиційної діяльності, виробничого кооперування тощо.

Шигарова Н. О.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри господарського права і процесу*

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ РИНКУ ПРОДОВОЛЬЧИХ ТОВАРІВ

В економічному словнику видання 1993 року термін «ринок» тлумачиться як сукупність економічних відносин, що складаються у сфері обміну з приводу реалізації товару. Ю. С. Коваленко (Коваленко Ю. С. Наукові засади та основні тенденції формування аграрного ринка в Україні / Ю. С. Коваленко // Економіка АПК. – 2004. – № 3. – С. 19–29.) під ринком розуміє систему установ, методів і ресурсів, головним завданням якої є координація та управління агропромисловим виробництвом країни на основі обмінних процесів з метою задоволення споживчих потреб її громадян.

С. В. Мочерний визначає сутність ринку як певної сукупності економічних відносин між різними типами фірм та індивідами з приводу купівлі-продажу товарів і послуг, де відбувається остаточне визначення їх вартості та реалізація, завдяки чому посилюється конкуренція між товаровиробниками за зниження витрат виробництва і підвищення суспільної корисності товарів, поліпшується пропорційність розвитку народного господарства, забезпечується безперервність суспільного відтворення і формування цілісної економічної системи, а також здійснюється безпосередній контроль споживачів за виробництвом (Мочерний С. В. Основи економічної теорії / С. В. Мочерний. – К., 1997.).

Враховуючи вище вказані визначення поняття сутності ринку, можна сказати, що ринок – це сукупність товарно-грошових відносин між виробниками різних рівнів, посередниками, торговельними структурами і кінцевими споживачами, яка має забезпечувати вільний вибір партнерів, встановлення оптимальних пропорцій у виробництві та формування цілісної економічної системи. Якщо говорити безпосередньо про продовольчий ринок, то слід вказати, що він обмежений лише продовольчими

товарами. Головна функція такого ринку – це забезпечення належних обсягів виробництва і продажу всіх потрібних населенню видів продовольства. (Ю. М. Хвесик Організаційно-правове реформування продовольчого комплексу регіону.)

Розглядаючи ринок продовольчих товарів як предмет правового впливу, варто зазначити, що його регулювання у розвинених країнах – це складний механізм, що включає інструменти впливу на структуру сільськогосподарського виробництва, аграрний ринок, соціальну структуру села, міжгалузеві й міжгосподарські відносини з метою створення стабільних економічних, правових і соціальних умов для розвитку сільського господарства, задоволення потреб населення в якісних продуктах харчування за соціально прийнятними цінами.

Стосовно державної економічної та інвестиційної політики на ринку продовольства України та зарубіжних країн, то можна сказати, що гарантування продовольчої безпеки кожної окремої країни є однією із ключових функцій держави, адже стабільне виробництво продуктів харчування, доступність їх отримання та споживання за рахунок власного виробництва та імпорту можливе лише під контролем державних органів. Тільки держава може правильно подбати про запаси продовольства, використовуючи механізми підтримки виробників основних продуктів харчування, регулювання експорту і митно-тарифної політики. Саме на державному рівні можна вирішити проблему соціального захисту бідного прошарку населення.

Передусім державна політика із забезпечення продовольчої безпеки визначається відповідними нормативними актами згідно Конституції України. Розподіл відповідальності щодо забезпечення національної безпеки і продовольчої безпеки як її складової відповідно між гілками влади та посадовими особами теж урегульований Конституцією.

Одним з найважливіших законодавчих актів є Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» від 18 жовтня 2005 р. Він закріплює гарантію продовольчої безпеки на рівні стратегічної мети аграрної політики. Досить актуальним є положення ст.3 про державний контроль якості і безпеки продовольчих товарів у розрізі захисту прав споживачів та формування ринків сільгосппродукції.

Більш конкретні механізми забезпечення продовольчої безпеки описані Законом України «Про державну підтримку сільського господарства України» від 24 червня 2004 року. Це й державне цінове регулювання шляхом аграрної інтервенції – продажу або придбання сільськогосподарської продукції з метою забезпечення цінової стабільності. Також механізм заставних закупівель, коли Аграрний фонд у якості кредитора надає бюджетну позику виробнику під заставу зерна, яке є об'єктом державного цінового регулювання. Застосовується механізм фінансової підтримки суб'єктів господарювання, а саме: механізм здешевлення кредитів та

компенсації лізингових платежів шляхом субсидування частини плати (процентів чи лізингових платежів) за використання кредитів, наданих банками в національній та іноземній валюті. Щорічно Кабінет Міністрів України передбачає статтю видатків на надання дотацій виробникам продукції тваринництва та інше. (М. М. Одінцов Механізми регулювання розвитку продовольчого ринку.)

Висновки. Продовольчий ринок – це сукупність товарно-грошових відносин між виробниками різних рівнів, посередниками, торговельними структурами і кінцевими споживачами, яка має забезпечувати належний обсяг виробництва і продажу всіх потрібних населенню видів продовольства.

Гарантування продовольчої безпеки країни здійснюється за рахунок державної економічної та інвестиційної політики на ринку продовольства України та зарубіжних країн, це ж є однією із ключових функцій держави, адже стабільне виробництво продуктів харчування, доступність їх отримання та споживання за рахунок власного виробництва та імпорту можливе лише під контролем державних органів.

До найважливіших нормативних актів господарсько-правового регулювання ринку продовольства належать Конституція України, Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» від 18 жовтня 2005 р. та Закон України «Про державну підтримку сільського господарства України» від 24 червня 2004 року.

Грабован Л.І.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
здобувач кафедри господарського права і процесу,
суддя господарського суду Одеської області*

ПРОБЛЕМИ ПРАКТИКИ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ВІДНОВЛЕННЯ ПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ БОРЖНИКА АБО ВИЗНАННЯ ЙОГО БАНКРУТОМ»

Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» у редакції від 22.11.2011р. (далі – Закон) суттєво змінено та удосконалено порядок розгляду господарським судом справ про банкрутство. Аналіз норм Закону та практики його застосування господарським судом Одеської області виявило деякі проблеми його застосування .

Ст. 6 Закону регламентовано порядок розгляду господарським судом заяв про затвердження плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство з вказівкою строку не більше 12 місяців з дня затвердження судом відповідного плану санації. Враховуючи те, що протягом дії цієї процедури не може бути порушено справу про банкрутство боржника за його заявою чи заявами будь-кого з кредиторів та діє моратор